

גאולה נולדה במעוז חיים לרשקה וזאב ניצן, והיא הבת השניה בין 3 בנות, דרורה, גאולה ומלכה'לה.

גאולה נולדה ב-22.7.1947 ונפטרה בדיוק ביום הולדתה... היתה כאן מעין סגירת מעגל, מה שתואם את האסתטיקה שכל כך היתה חשובה לה. היא התחנכה בעמק בית שאן החם והיוקד, וכמו רבות מבנות הקיבוצים יצאה ללמוד בסמינר אורנים במסלול גננות. גאולה ידעה כי לא תהיה גננת אבל כן תעבוד עם ילדים. היא למדה יחד עם מיכל דונל ואז נוצרה ביניהן החברות העמוקה, רבת השנים שבעקבותיה הגיעה גאולה למבוא חמה, במסגרת שנת שירות וכאן בנתה את ביתה.

במשך שנים ארובות עבדה גאולה בתחום החינוך, עבדה עם ילדים שהיו להם קשיי למידה, עבדה בהוראה מתקנת, סייעה לחזק את הצדדים המוטוריים, בחדר מיוחד בו היו אביזרים להתעמלות ותנועה. ההליכה לגאולה היתה פרס עבור הילדים, כי תמיד בסוף כל שיעור זכו בסוכריה. היא היתה ידועה באהבתה לדברי המתיקה ותנור האפייה בביתה שימש כארון ממתקים...

היא סייעה לדורות רבים של ילדים ועל כך מוקירים לה כולם תודה!!!

בשנת 1980 יצאה גאולה לעבודה בתל אביב, בתק"מ, ועם חזרתה, היא חברה לצ'ולו' כבת זוג לחיים, עזרה לו עם נעה ואפרת. ואז נולדו שלושת ילדיהם נבו, תומר ועופר.

צ'ולו' בדרכו טיפל במסירות ובאהבה אין קץ בילדים, בבישולים, בטיפוח הגינה שהפכה לשם דבר בקיבוץ, כמו גם נושא הניקיון שהיה טבוע בדמה, והמשפט שלו היה: האישה אמרה...

גאולה כאמא היתה דאגנית ביותר, כשישבו לאכול, היתה עוברת ודואגת שלכל אחד תהיה צלחת מלאה, ורק לאחר מכן התיישבה גם היא לאכול.

בשנותיה בקיבוץ שימשה גאולה כמרכזת חינוך, והיא דאגה להביא לגן את סולי, הגננת. וללוות אותה בנאמנות רבה במשך תקופה ארוכה.

סולי גם סיפרה כי בשנים האחרונות, גדל מאוד מספר הילדים בגן, וכשגאולה היתה מגיעה בצהריים לעבודתה, היתה נעמדת מהצד, מתבוננת בנעשה בגן, מזהה את הילדים הזקוקים לטיפוח, או את הפינה הזקוקה לקרצוף, ומיד מתפנה אליהם. והכל עשתה בצניעות ובשקט מופתי הילדים אהבו מאוד לשחק איתה והיא היתה יושבת איתם בשמחה.

גאולה אהבה טיפוח ואסתטיקה והיתה מסרקת את הבנות בגן, וקולעת להן צמות. לתומר היתה עושה "בקבוקים" בשיער, ועופר ונבו זכו לסירוק עם שביל באמצע...

במשך שנים עבדה גאולה בתיק-תק, "מפעל הבת" של מפל, והיתה אחראית ומנהלת המקום. נושא העבודה היה לה חשוב ביותר ויש לציין את מוסר העבודה הגבוה שבו ניחנה.

גאולה תרמה לחיי התרבות בקיבוץ, היתה אמונה על יצירת סידורי פרחים מרהיבים, ואהבתה לריקוד הביאו עימן כוריאוגרפיות יפיפיות, ולעולם לא נשכח את ריקודת "ציון הלא תשאליו".

מחלתה של מלכה'לה אחותה הצעירה, היתה לה קשה, והיא כאבה מאוד את מותה בטרם עת.

בשנים האחרונות חלתה גאולה ולא היתה במיטבה, וכאן התגייסה כל המשפחה לעזרתה. והיא זכתה מהם לתמיכה אוהבת. ועל אף כל הקשיים, היא לא ויתרה לעצמה והמשיכה לעבוד בגן. ב תקופה זו החליטה גאולה ללכת בעקבות ילדיה וללמוד ולנגן בפסנתר. היא הקפידה לנסוע אל המורה מרינה בקצרין, ולאחר כל שיעור היתה נוסעת יחד עם צ'ולו' למשתלה, ומעשירה את הגן בעוד צמח עוד פסלון. – אהבתה הגדולה.

החתונה של תומר ושמואל היה אירוע משמח ביותר, אך השיא היה עם לידת נכדתה הראשונה, אור, שהכניסה אור ושמחה לחיי המשפחה!

גאולה, כשמה "ניצן" היתה סגורה ומופנמת, אך החביאה בחובה אהבה ומסירות שהשפיעו על ילדיה ועל כל הסובבים אותה.

יהי זיכרה ברוך!